

TORNAI JÓZSEF

Veres Miska Madonnája

*Egyszer hosszú utazásról
– az utast nyúzza az idő –
éjszaka hogy hazaértem,
rám szólt az előszobában
két idegen férficipő.*

*Mintha természetes volna,
bárna szájjal azt kérdezték:
ugye, nem tudod, ki lehet,
míg téged a messzi hajszolt,
feleségednél a vendég?*

*De aki a széles ágyon
egyedül álmát aludta
(rögtön láttam a szakállát),
a szegedi táltos festő,
barátom volt, Veres Miska.*

*Feje fölött ott lógott a
szénnel rajzolt Három fája.
Reggel nevetett Ildikó
rajtam, ahogy töltötte a
vad pálinkát kupicánkba.*

*Miskával ha beszélgettünk
versről, filozófiáról,
merész képeiről, szeme
mindig meglepett, hogy milyen
éhes csóvafénnyel lángol.*

*Égtek holdig-érő szárú
virágai gömb-kelyhükkel
vagy a Fekete nap és a*

Termékenység, melyen izzó
libidó-szimbólum tűnt fel.

Mind szerettük, amit mégis
egészen külön csodáltunk,
a hatalmas Madonna volt:
kinek nagy, ívelő karja
absztrakt Jézusára zárult.

Kék háttér, fény s a grafitszín,
tojásdad anya és gyermek,
egymáshoz hajtva a két fej,
végső formákkal sugallta
bimbóitkát az embernek.

Hol vagy, Miska, aki ezt az
élet-sifrét kibontottad?
Föld alá parancsolva is
itt élsz, és ecseted vére
csap neki lázas partoknak.

ahol nincs éj és pusztulás,
ahol nem vár egyikünkre
sem lét vagy nemlét. Csak ami
tüllépi testünk és sorsunk:
csak a mű, a villám-szülte!

